

25. DVA PRVOCI V NAŠEM TĚLE

Současná věda a lékařské poznání lidského těla nám dnes umožňují rozšířit biblická podobenství o církvi jako těle a nás jako jeho údech o nové dimenze a souvislosti.

Základní formou života je živá buňka. Když Bůh stvořil buňku v podobě jednobuněčného živočicha (prvoka) a viděl, že je to dobré, uschoval si tento „výrobní software“ pro další dílo a využil jej pak při tvorbě všech ostatních mnohobuněčných živočichů a rostlin, včetně člověka.

Neexistuje žádný živý organismus, který by neměl základní strukturu buňky (jádro – obal), a který by byl stvořen z jiných stavebních kamenů, než z buněk.

(Vyjimku tvoří jen primitivnější a jednodušší tvorové než je prvok a jsou bakterie a viry.)

Pokud vím, v našem těle žijí jen dva druhy samostatně se pohybujících prvoků, kteří jsou nedělitelnou součástí našeho těla. Tím nemyslím parazity, ani organismy žijící v symbióze v našem zažívacím traktu a pomáhají nám trávit. Mám na mysli pouze takové buňky, které mají ve svých jádrech genetický kód našeho lidského DNA.

Tento kód DNA obsahující veškerý „výrobní software“ našich těl se všemi odlišnostmi má ve svém jádře každá buňka ve všech tkáních všech orgánů a údů našeho těla. Buňky v těchto tkáních jsou nalepeny jedna na druhou a společně slouží jen tomu orgánu, kterého jsou součástí.

Ačkoliv i tyto buňky žijí svůj autonomní život stejně jako prvoci, prvoky nejsou.

Prvoci se vždy pohybují volně jako samostatní jedinci a netvoří tkáň. I my máme ve svém těle takovéto buňky, které se volně pohybují a slouží celému tělu.

Vím jen o dvou typech těchto buněk vykazujících fyziologii i morfologii regulérních prvoků: jsou to bičíkovec – **spermie** a měňavka (améba) – **bílá krvinka**.

Tyto dva druhy prvoků v našem těle jsou názorným obrazem odlišnosti a vzájemného vztahu Zbožnosti a Bratrské náklonnosti podle 2Pt1:5-7.

Spermie

Spermie je dobrým vzorem pro naši Zbožnost, ve které máme běžet tak, abychom dostali první cenu a vavřín vítěze.

Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! **1Kor 9:24**

Ve Zbožnosti se tedy nebudu poměřovat s bratrem, mám běžet tak, jako bych to měl být právě jenom já, který bude v Kristově náruči první. Bůh ji má pro každého otevřenou stejným způsobem. Také spermie nesmí znát bratra, neboť jen jedna vítězí. Nemůže mít bratra za přednějšího než sebe a říci mu: „Brácho, já tě pouštím před sebe a jeď, ať jsi tam první ty!“

Ve stejný okamžik jich na trať vyrazí prý až 30 miliónů. Všichni lidé na zemi jsou ti, kteří to už jednou vyhráli, už jsme tedy jednou byli nejlepší z nejlepších ve velkém zástupu jedinců. Co se Zbožnosti týče, měli bychom vyvinout stejnou sveřepost a pokusit se to zvládnout ještě jednou do Božího království. To se však týká jen našeho osobního vztahu s Bohem skrze Ježíše Krista prostřednictvím Ducha svatého.

Pro úplnost je třeba dodat, že tím jediným, který vyhrává, je právě jen on – Ježíš Kristus a ten už tam je, takže v tomto absolutním vítězství už stejně všichni máme smůlu.

Ta strukturální analogie s jedinou vítěznou spermií i zde v celokosmických podmínkách sedí naprosto přesně, ale to vůbec nevádí. Znamená to jen to, že žádný lidský duch už nemůže opanovat Nebeský Jeruzalém, nikdo z lidí se nemůže stát Pánem a hlavou celého těla, ten pravý a jediný vítěz byl předem Bohem vybrán a ten už tam je.

Tím zárodečným mateřským vajíčkem je zde Nebeský Jeruzalém jako vlajková mateřská loď celého těla Kristova.

Totéž, co se děje v každém mateřském vajíčku po oplodnění, dělo se i v nadpřirozeném světě jen jedenkrát ve vesmíru v Božím království po Kristově nanebevzetí. Zárodečná buňka nejprve rozmnoží sebe sama na množství tzv. „kmenových buněk“, které se začnou diferencovat tak, aby mohly začít vznikat zárodky jednotlivých údů budoucího těla.

Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jen jedno tělo.
1Kor 12:18-20

Ježíš také jakoby po dosažení NEBE rozmnožil sám sebe a teď má pro každého člověka na celé ZEMI připravenou jednu takovou „kmenovou buňku“ svého vlastního duchovního DNA a tou je Duch svatý. Stejně jako jsou různě diferencované kmenové buňky pro vznik různých orgánů v těle, tak jsou diferencované i dary Ducha svatého pro různé údy a jejich službu v těle Kristově.

A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, abychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.

Ef 4:11-13

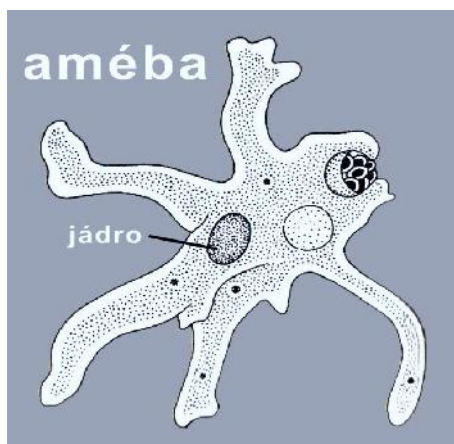
Kdo chce obstát v nebeském království, musí se nějak schovat do toho, který tam je první a jehož duchovní genetický kód teď určuje jednotu celého těla. Kvůli HRÍCHU to však přestalo být samozřejmostí. Je třeba se v NEBI zaregistrovat, přijmout tuto „kmenovou“ příslušnost ke Kristovu DNA a celému jeho tělu - církvi a přistoupit na všechny jeho podmínky.

Máme proto být horliví ve své Zbožnosti a běžet tak, jako bychom chtěli být první u Ježíše Krista i když v něm vlastně vyhrávají všichni, kteří mu patří.

V tomto závodě o vavřík vítěze jde především o úplnou proměnu celého člověka podle duchovní DNA toho jednoho, který již zvítězil a dosáhl Nebeského Jeruzaléma jako první.

Bílá krvinka

Jinak se to jeví s tím druhým prvokem našeho těla – bílou krvinkou. Bílá krvinka je naopak dobrým příkladem Bratrské náklonnosti, kterou podle 2Pt1:5-7 máme ještě přidat ke své Zbožnosti.

Bílá krvinka se nedere nikam kupředu, ale „myslí“ na ostatní buňky celého těla tak obětavě, že pro ně nasazuje i svůj život. Když dostaneme chřipku a smrkáme, jsou to prý kromě různých sekretů samá mrtvá tělíčka našich bílých krvinek, které obětovaly svůj život za záchranu zdraví celého těla. Bílá krvinka (a to snad ví každý ze školy) když uvidí bacil (virus) chřipky, pohltí ho – obteče ho svým měňavkovitým tělem, tím ho zneškodní, ale sama při tom zahyne.

Každá bílá krvinka má ve svém jádře informaci DNA o celém člověku. Podobně i my máme v Kristově Duchu ve svých jádrech (srdcích) „informaci“ celého těla Kristova, která převyšuje naši osobní identitu a vyjadřuje tak naši genetickou příslušnost k nebeskému Jeruzalému, kde se jednou celé tělo shromáždí.

Krátký příběh o bílé krvince v podobě bajky tuto souvislost snad přiblíží lépe:

Když jsem byl v lese na malinách, píchl jsem se do prstu o trn a kapka mé krve spadla do potoka. V té krvi byla jedna bílá krvinka, která se tam setkala s jinými měňavkami, kterých je v potoce mnoho. Potoční améby se divily: „Jé ahoj měňavko, kde se tu bereš a co to máš v sobě za informaci DNA? Vždyť to se snad vůbec ani nedá přečíst, copak něco tak složitého může někde existovat? Nejsi ty snad nějaká mimozemšťanka?“

„Né, to je celá DNA mého pána – člověka, mám ji ve svém srdci, miluji ho a věrně sloužím celému jeho tělu. To teď asi moc krvácí, ale moje sestry – bílé krvinky ho jistě zachrání.“

Mám za to, že tato alegorie výstižně popisuje náš vztah k Pánu Ježíši Kristu i k celému nebeskému Jeruzalému, jako reálnému místu v NEBI a skutečnému tvaru těla – církve.

Ne všechny bílé krvinky musí zahynout při výkonu své služby. Bílých krvinek je několik druhů, každý druh má jinou funkci, je jinak specializovaný. Některé mají za úkol likvidovat pouze mikroby a viry jako nositele infekčních nákaz, jiné odstraňují toxiny a různé cizorodé částice v krvi i ve vnitřních orgánech, jiné čistí tkáň od nemocných nebo uhynulých buněk vlastního těla, jiné rozpoznávají a likvidují geneticky (nádorově) změněné buňky.

Přehled bílých krvinek člověka

TVAR							
NÁZEV	Neutrofil	Eosinofil	Bazofil	Lymfocit	Monocyt	Makrofág	Dendrická buňka

Vědci až v poslední době začínají odhalovat, jak překvapivě vysoce sofistikovaná je jejich vzájemná komunikace a organizace. Celá tahle parta bílých krvinek v těle se takto podobá dobře sehranému týmu hasičů a záchranářů. Jakmile dojde např. k poranění s kombinací kontaktu s toxickými látkami, brzy o tom ví celá krevní soustava, bílé krvinky si okamžitě předávají „tajné“ signály, takže v krátkém čase se mobilizují týmy záchranářů, úzce specializovaných pro danou situaci a okamžitě se dostavují na místo určení.

Ne všechny bílé krvinky mají tvar améby, některé prý mohou dokonce měnit svůj tvar podle potřeby. Když má kulovitá krvinka krátký čas pracovat mimo řečiště krevního oběhu na vzduchu v otevřené ráně, promění se v měňavou dendrickou buňku (amébu) a když to stihne, nezahyne a včas najde cestu zpět do žíly, promění se znovu do původního tvaru kulovité krvinky a žije dál.

Sama krev je živá a chová se jako jeden mocný, tekutý organismus plný smyslu, významu, složitosti a vnitřní komunikace. To, čím se bílé krvinky liší od ostatních prvoků ve volné přírodě, je jejich Bratrská náklonnost. Tato jejich lidskou vědou dosud netušená schopnost komunikovat a spolupracovat na společném díle, je zdá se napájena jakousi tajemnou, až vlastenecky oddanou věrností tělu, jehož genetickou informaci všechny chovají ve svých srdíčkách – v buněčných jádrech.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Známe jen dva typy buněk v lidském těle
vykazující fyziologii i morfologii regulérních prvoků:
jsou to bičíkovec – **spermie**
a měňavka (améba) – **bílá krvinka**.

Spermie je vhodným předobrazem naší Zbožnosti, ve které máme běžet tak,
abychom dostali první cenu a vavříin vítěze.

**Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni,
ale jen jeden dostane cenu? Bězte tak, abyste ji získali!**
1Kor 9:24

Spermie nemůže mít bratra za přednějšího než sebe, aby mu řekla:
„Brácho pojď, já tě pouštím před sebe a jed', ať jsi tam první ty!“

V tomto závodě o vavříin vítěze jde v křesťanství o úplnou proměnu celého člověka
podle duchovní DNA toho jednoho jediného, který již zvítězil
a dosáhl Nebeského Jeruzaléma jako první.

Bílá krvinka je naopak dobrým příkladem Bratrské náklonnosti,
kterou podle 2Pt1:5-7 máme připojit ještě ke své Zbožnosti.

**Bílá krvinka se nedere nikam dopředu,
ale „myslí“ na všechny ostatní buňky celého těla tak obětavě,
že pro ně nasazuje i svůj život.**

Celé party různých bílých krvinek v našem těle
komunikují a spolupracují při záchranných akcích
a tak se podobají dobře sehraným týmům hasičů a záchranářů.

Krev sama o sobě je živá,
chová se jako jeden mocný, tekutý organismus
plný smyslu, významu, složitosti a vnitřní komunikace.